

[Prima pagină](#)

[Despre „România literară”](#)

[Rubrici și secțiuni](#)

[Fototeca](#)

[Articole recente](#)

[Ediții](#)

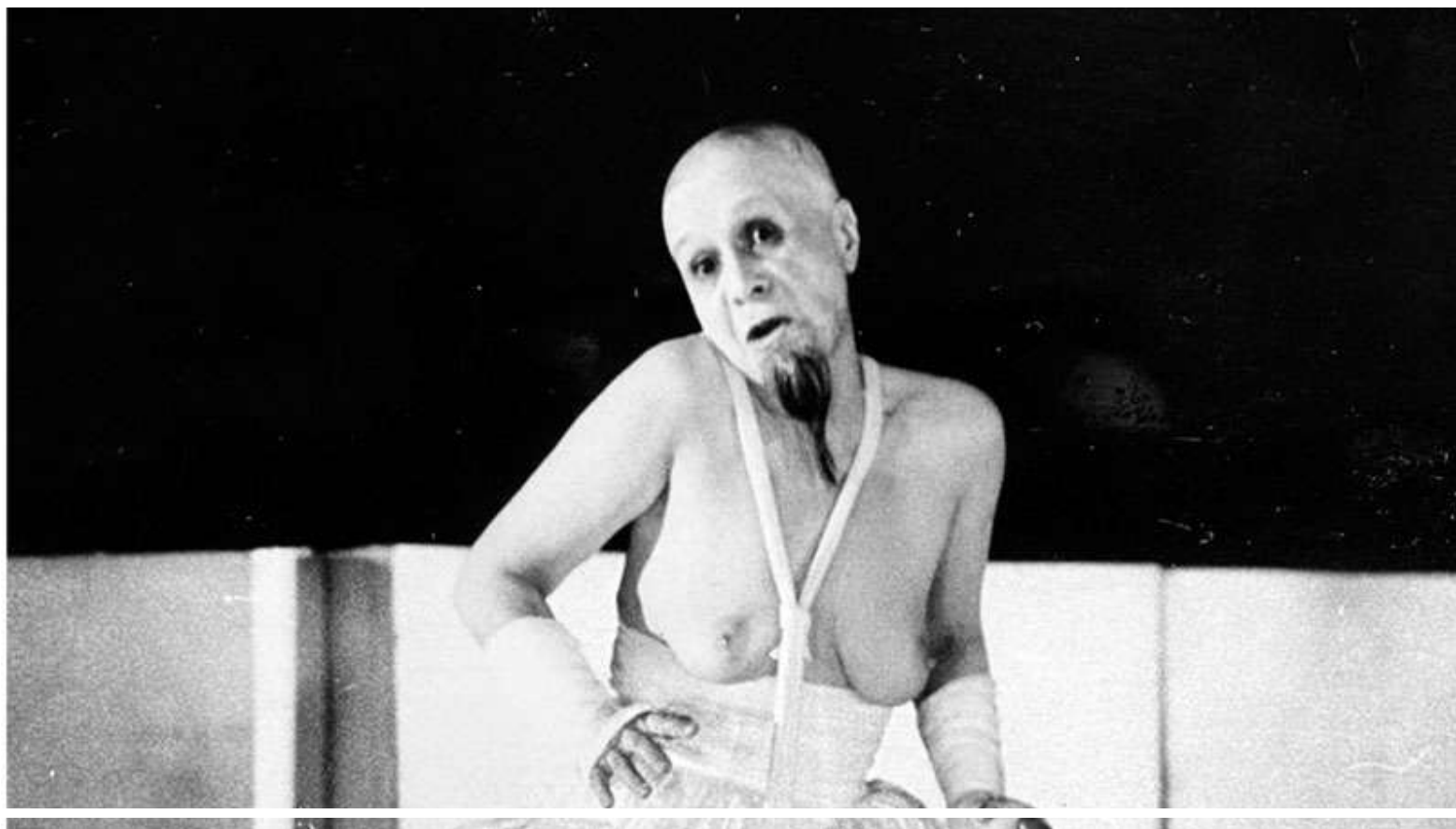
**România
literară®**

TEATRU

Amintiri cu Coca Bloos

Marina Constantinescu

România literară nr. 43/2020

Marti, 13. Octombrie 2020. București.

Mă uit pe geam. Plouă. Fruzele veștejite aleargă în toate direcțiile. Ca și gândurile mele. N-am plîns de mult. Din martie, am împietrit. Reacția mea dintotdeauna la șoc, la durere. ÎNCĂ nu reușesc să procesez ce se întâmplă. Mereu sper că este doar unul dintre coșmarurile mele, că mă voi trezi și gata, viața va fi aceeași. Cu bune, cu rele, cu grele, cu dezamăgiri, cu lupte, cu teatru, cu noi, cu drumuri, cu treabă, cu filmări, cu certuri, cu prietenii. Normală. Sau cît se poate. Sau pe aproape. Nu prea mai este nimic din toate astea. Nimic dintr-un mod de a gândi, de a privi, de a face, din principii, din reguli. Nimic.

Deja este toamnă. A cam trecut anul. Cînd? S-a strecurat. Cum? Îi simt rănilor pe care mi le-a lăsat în suflet, mă înnebunește zgomotul din capul meu, incertitudinile, frica, nesiguranța și zăresc haosul din mine, din jur. Sînt parte dintr-o altă lume. O lume atît de departe. Amintirile vin și ele din altă viață.

Vineri, 13. Octombrie 1995. Craiova.

Știam de ceva vreme că la această dată va ajunge din București actrița Coca Bloos, care îl va juca pe Danaos în *Danaidele*, spectacolul co-produs de Teatrul Național din Craiova împreună cu cele mai mari Festivaluri din lume. Mi se părea puțin stranie ideea lui Silviu Purcărete. Nu știam detalii, doar cîteva linii despre acest personaj. Oricum, abia așteptam să înțeleg de ce a apelat la o actriță pentru Danaos. Cu Coca lucrase la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț, cu puțin înainte de 1989, *Piațeta* lui Goldoni. Fusese ceva chimie acolo, iar spectacolul rămîne pentru mine un miracol. L-am văzut cînd au venit cu el în București, la Teatrul Mic. Îl știu pe dinafară și astăzi.

Repetițiile propriu-zise pentru *Danaidele* începuseră pe 18 septembrie cu cele două coruri, cel al Danaidelor și cel al Egiptenilor. Cincizeci și cincizeci. A fost un workshop în primăvara aceluiași an, cam asta este metoda lui Silviu Purcărete, un fel de laborator cu teme de improvizații și fantasme. A lucrat cu enorm de mulți tineri, a selectat o sută pentru spectacol. Din septembrie, Craiova avea în burta ei, pe străzi, prin magazine pricajite, prin săli de repetiții, pe terenuri aiurea de fotbal, schița unui proiect remarcabil. Istoric și unic pentru teatrul românesc. Toată lumea era răspîndită pe nervurile orașului modest, prin apartamente închiriate, fără apă ore în șir, cu case splendide ajunse aproape ruine, cu un trecut nobil, cu o aristocrație însemnată, spulberată de comuniști, cu o piață bună și agitată de tîrgoveți, o sută de tineri care visau să facă actorie. Iar popasul de cîteva luni în teatrul din Craiova sa ne șansa lor spre profesiune, spre anrmare, decolarea spre imaginea

ideală. Îi priveam în fiecare zi, dimineața, pe un geam din teatru, cum veneau la repetiții. Stăteam ore cînd în sălile pentru Corul Danaidelor, cînd în cele pentru Egipteni. Franceză, text, muzica lui Iosif Herța, secvențe scurte, muncă intensă, pregătire vocală, muzicală. Intervențiile lui Purcărete.

Sosiseră deja, rînd pe rînd, și Zeii: Radu Beligan, Victor Rebengiuc, Mariana Buruiană, Micaela Caracaș, Mihai Dinvale.

A ajuns în fața Teatrului din Craiova Coca Bloos. „Ce muiere mișto!” a spus cineva trecînd pe lîngă mine. Cam da, am răspuns fără să-mi dau seama. Tunsă franțuzește, cu o fustă pînă deasupra genunchilor care lăsa ochii să coboare iute pe lungimea picioarelor frumoase, subțiri, vîrîte în pantofi cu toc înalt, cui. Părul negru, bogat, cu o cărare perfectă îi încadra fața, marcînd ochelarii. Cu o anumită senzualitate bine disimulată, cochetă și foarte feminină, cu o eșarfă chic în jurul gîtului, Coca Bloos venea spre noi ușor provocator. I-am șoptit lui Silviu doar „să ne trăiască franțuzoaica”, fără să am habar ce va urma. Am făcut cîtiva pași în sus, în jos. Toți trei. Cam caraghios dansul acesta în jurul cuvintelor, de fapt, în jurul unui oarecare zid căruia îi dădeam tîrcoale. Nu știam exact de ce sînt și eu în dansul ăsta, dar îmi plăcea. Regretam că nu aveam și eu pantofii mei cu toc înalt, cui, de la Paris. Dar aveam părul blond, ondulat și lung cam pînă la fundul obraznic prins în blugi. Mă întîlnisem cu Coca de cîteva ori prin București, după venirea ei de la Piatra. Stătea la Ducu Darie și la Maria Miu, în apartamentul lor de pe Calea Victoriei, și deja juca la Mic la începutul anilor nouăzeci. Ne-am tot intersectat pe la spectacole, serate, pe străzi, dar nu ne orprisem cu adevărat față în față. Era o tatonare prelungă și reciprocă. Făcînd dansul ăsta condus de Purcărete, de timiditatea lui, la un moment dat, Coca îmi spune că ea citește **România literară** de cînd a apărut, are colecția acasă și la mama ei. Comentează scurt cîteva pagini din ultimele numere, foarte precis, aplicat, analiză pe text, profundă, concisă. Numele revistei cred că a fost codul care a deschis porțile, ferestrele, trotuarele, parcurile, autobuzele și toate valizele pentru prietenia noastră. De cîte ori vorbim la telefon, se activează codul, scurtă trecere în revistă a paginilor, editorialul lui Manolescu, și trecem la Gică, omul care ar trebui să-i zugrăvească, la cățelul Ică, la vreun spectacol, film, vreun loc unde să putem mîncă o ciorbă de văcuță, la vreo carte, la vreo bîrfuliță, putem să ne vedem și să mîncăm oricînd o șaorma stînd pe vreo bordură ca în vara lui 1996, la Avignon, noaptea, cînd veneam după o reprezentație cu *Danaidele* la Cariera unde Brook a jucat Mahabharata. Mîncam și ne amestecam tăcerile cu agitația halucinantă a gunoerilor care strîngeau tone de mizerie din rostul oraș-reședința a Papalitații. În zori, totul era impecabil și artiștii Festivalului ieșeau la soare, la carea.

Zeii, Danaos și cu mine locuiam la Hotelul Militar din Craiova. La 9 dimineața, apa se oprea, știam deja, ca orice concitadin, să strângem apă în cadă pentru orice fel de uz. La câteva zile de la sosirea Cocăi și de la dansul aberant, văzut de la distanță, pe care îl făcuserăm în trei prin fața teatrului, am plecat amîndouă la repetiții. Seara urma să rămîna doar ea cu Silviu pentru ca să-i spună povestea lui Danaos. Personajul ei. Așa a și fost. Îi aud și azi tocurile pe holurile teatrului și îi văd mersul înfipt, al unei femei mișto, care se ducea, fără să-și dea seama, spre o întîlnire mare. Întîlnirea cu Danaos al lui Silviu Purcărete. Și al ei.

A doua zi de dimineață, am condus-o pe franțuzoaica elegantă la frizeria de *vis-à-vis* de teatru. O frizerie de stat, sordidă, rece. „Trebuie să mă tund“, a spus Coca. „N-avem apă. La 9 ne opriră apa. Deci, nici apă caldă nu este“, a venit un răspuns strident. „Într-o oră trebuie să fiu gata“, a continuat Coca Bloos imperturbabil. Nimic. M-am oferit să aduc cu cineva câteva găleți cu apă caldă din teatru. Atunci, Coca a venit lîngă mine și mi-a zis cu șoaptă timbrată „Silviu îl vede pe Danaos ca pe un bătrîn sau așa ceva, asexuat, venit de nicăieri, oarecum mumifiat, ras în cap, cu sîinii căzuți...“ Am amuțit. Ca să ies repede de tot din uluială am mormăit că ceva nu e bine pentru că tu, Coca, ai niște super sîni! S-a așezat pe scaunul din frizerie. Nu a lui Nenea Nae, a lui tanti Mița. Părul negru, des, bogat, tuns franțuzește, se strîngea pe jos. Și iar fugeam la teatru, iar aduceam găleți cu apă pe care o mai încălzea o doamnă miloasă cu termoplonjonul, la fața locului. Era o tăcere care mă înnebunea și mă agita peste măsură. Nimeni nu scotea un sunet. Coca și-a dat ochelarii jos și cred că s-a privit în oglindă printre puținele dăți din viața ei. Oglinda nu-i place. Nici ca obiect. Ca nimic. S-a privit intens. În oglindă se vedea, ușor, ușor, chipul lui Danaos. Am încremenit.

f t in p 0

◀ Previous Post

Next Post ▶

Related Posts

TEATRU

Cerul fără stele

TEATRU